

DEBRECZEN NAGY-VÁRADI

ÉRTESETŐ.

Hirdető, szépirodalmi és vegyes tartalmu közérdekű hetilap.

Előfizetési díj:

Egész évre helyben s vidékre	4 frt.
Félfővre	2 „
Évnegyedrre	1 „
Egyes példány	10 kr.

Hirdetések jutányos árért közöltetnek, külön mindannyiszor 30 kr bélyegdíj mellett.
 Szerkesztői iroda Debreczenben:
 Nagyuji-utca 1609. s. a.

Nagy-Váradon előfizetések és hirdetések felvételnek Nuricsán Péter fűszerkereskedésben.

A nyiltérben magán és pártérdekű cikkeket ócsó árért elfogadunk.

Jaj, hol jártam.

Jaj, hol jártam, merre barangoltam?
 Mennyen, földön, tengeren vitt utam!
 S mint lehet, hogy világletembe?
 Csak most tüntél először szemembe?

Tán a mennyben bődög angyaloknál,
 Avagy földön tündérek közt laktál?
 Vagy gyöngy vóltál mélyén a tengernek?
 Jaj! hogy csak most: s későn láttalak meg!
 B. Sz. L.

Életért boldogságot.

— Beszély. —

Halász Dezsőtől.

(Folytat. és vége.)

Elmondtam neki a dolgot minden tulszinezés nélkül egyszerűen, sőt némi kimélettel. Nem tagadhatom, hogy az első pillanatban midőn megtudta, hogy La czi barátom öngyilkossá lón miatta, megütődött és elhalványult egy kissé; ugy de a másik pillanatban már ezt mondá némi gunyosolylyal:

— Szegény ördög!
 Meggyőződtem róla, hogy az aki eként képes nyilatkozni arról, aki miatta lett öngyilkossá — valóban megérdemli, hogy megboszuljam.

Laczi barátom t e m e t é s e r e mint előre is sejtém, el nem ment. Nem teljesítette a szerencsétlennek legutolsó kérelmét sem, — nem hullajtott könnyet sirhalmára!

IV.

Néhány nap mulva, midőn már bosszuteremet elrendeztem, Rézikét figyelemmel kísérvén, feltűnt, hogy hangja, melylyel megszólít, szívélyesebb, hogy tekintete hosszasan mereng el rajtam.

Okát s e j t é m .

Kutyja járt a kertben, gondolám. Nem tesz semmit, annyival könnyebb lesz boldogulnom. Esténként szorgalmasan olvasgattam szobájokban s midőn néha megtörtént, hogy anyja távol volt, forrónak tetsző szerelmi vallomásokat tettem neki; azonban még sem vitt rája a lélekismeret, hogy annyira tulságos tettető szerepben lépjek föl, miszerint a viszony csókikok fejlődjön; különben is irtóztam

ezen daemon csókjától s mindig találtam az utolsó napokban is valami ürügyet, hogy ottl meneküljek, majd kopogást hallottam az ajtón, majd tettettem mintha nem látnám vágyódó ajkainak reszketegségét; majd kebléhez rejtém arczamat.

Ekor történt az, hogy homlokon csókolt. —

— Ugy-é igazán szeret? ugy-é nőül veszen? ugy-é boldogok fogunk lenni egymásban, egymás által? — kérdé egy magános pillanatban keblemre borulva.

Föl akartam kelni s z é k e m r ő l .
 Ne hagyjon el, maradjon még, anyám későn tér meg, dolgai vannak.
 — Ugy-e hogy nem szeretsz? Ugy-e nem adsz, szívemért szivet? sugá a szenvedély sziszög, halk hangján. —

— Beszéljenek helyettem a tettek, — szólék, ezzel szobámba fordulva kihoztam onnan egy aranyfoglalyános, hajból fonott karpereczet s karjára csatloltam. Örömben szemei szikráztak. Karika gyűrüt húztam ujjára, azt hittem, mintha észre sem vettem volna, ismét szobámba tértem s kihoztam egy szivet — Spirituszban.

Laczi barátom szétronesolt szive volt az, aminek birtokába egy ifju orvos segedelmével jutottam.

Szent Isten! mi ez?! sikoltott föl a szerencsétlen nő, mi alatt térdre hullott. Érttem őnt: bosszút állott barátjáért, ugy-é ez is az ő haja, ez is az ő gyűrűje, nem az öné, kiáltott szemeit irtóztatosan reám majd a karpereczre és gyűrűre függesztve.

— Haja, gyűrűje, szive, mondám komolyan hidegen, vontatva.

A karpereczet leakarta tépni, a gyűrüt le akarta vonni, nem volt hozzá elég bátorsága, homlokán veritékcspek törtek ki az ijedelemben.

— Szabaditon meg ezen irtóztos emlékektől, vigye el azt a szivet, ezt a karpereczet, ezt a gyűrüt . . . Könnyörüljön rajtam avagy nevessem ki, hiszen mindenikre méltó vagyok . . . anya leszek, szivet, nevet akartam rabolni szerencsétlen gyermekem számára, az ön szivet, ön nevét . . . Könnyörüljön rajtam, erre mégis érdemesebb vagyok ta-

lám. Bocsásson meg, barátjához azért voltam olyan kiméletlen emlékszem, akkor hagyott el csábítóm egy főrangu arszlán — Egy feltétal alatt teljesíteni fogom kérelmét, — válaszoltam komoly szigorral. — Ön nem fog a Duna hullámaiba temetkezni mint Lizike, nem lesz gyermek és öngyilkossá s ekkor bosszút is állok ráadásul csábítóján, — nevért kérem.

Rézike össze-rezzent.
 — Nevét? — nem akarom, hogy megboszulja őt. Szeretem őt még most is, aztán gyermekemről még is majd csak gondoskodni fog, ha engemet megvetett is. — Laczi barátjával látott egyszer midőn hazáig kísért; abban a hie-delemben volt, hogy hűtlenné lettem hozzá. — S engem? Ne féltsen ön; nem vagyok eléggé bátor s eléggé aljas, hogy szemébe tudnék nézni a halálnak, midőn nem csak magamat ölném el, s nem vagyok elég gyáva, hogy viselni ne tudnám a gyalázatot, az életet, a megvetést gyermekemért! — Vigye el ön azt a szétzuzott szivet, az enyim is össze van zuzva . . . ez az egy is nehéz, ez is sok nekem.

Rézi kérelmét teljesítém, a karpereczet, gyűrüt és szivet is magamnak tartam meg, én nem irtóztam tőle annyira mint Rézike, ki azon borzasztó jelenetet most is gyakran visszaálmodja, miért is irtóztánam, az én szivem is aligha erre a sorsra nem fog jutni, én is szeretek, szeretek szinte oly forrón mint barátom — s r e m é n y t e l e n ű l ! — Igynuk, igynuk!

Barátom elbeszélését bevégezte.
 Az álom nemcsak hogy megneem lepett bennünket mellette, hanem hajunk szála is bozadott, látni véltük Rézikét, a szivet, gyűrüt, karpereczet Rembrandti színezésben; iszonyatosnak tetszék a boszu s J ó k a y n e k e m e szavai jutottak eszembe:

„A boszuálló magára hívja fel a sorsot“
 Vajon a ki boszút állott, Pista is nem fogja-e követni Laczi barátját? . . . a jövő titka!
 Hajnalodni kezdett.
 A vendéglobben a szolga a gázlám-pákat kioltá. Hazaszéledtünk.

Két francia kalandja Erdélyben.

(Egyik francia elbeszélése után.)

Épen nyolczat ütött, midőn Erdély egyik kisseb városában Szász-Sebesbe érkezénk. Itt egyéb teendők nem volt, mint hogy friss lovakat váltsunk. Az utazási tördések miatt azonban még is itt töltöttük az éjszakát.

Szász-Sebes egyetlen egy utcából áll. Ezen keresztül, melynek mindkét végén négyoszögű bástyatornyokkal erősített kapuk állanak, három láb szélességű s két láb mélységű patak folyik át. Az utca, vagyis a város egyik végén — Kelet felé — góth-egyház emelkedik, mellette egy figyelmet érdemlő más emlék.

A mint kocsinról leszálltunk, első gondunk volt, vendéglő után nézni. Szász-Sebesnek három vendéglője van: az Oroszlán, a Szivárvány és a Fekete-sás. A hétköznapokban rendszeren kettő is sok belőle, míg ünnepek és vásári napokon még három is elkelne. Szerencsétlenségünkre éppen a harangszentelési ünnepélyre érkezünk meg. — „Nincs hely sehol! elfoglalva van mind!” — mondák az emberek.

Mit tegyünk?

Az estbár szép volt, az éjtenem akartuk a szabad éj alatt tölteni. Valahogy segíni kell a dologon; nem egyedül vagyunk: lovunk, szekerünk, kocsisunk van; mindegyik fáradt és éhes; mind nyugalmat kíván.

Egy kézműves, ki tanuja volt zavarvart helyzetünknek, megszólít:

— Ha az urak szívesen vennék, — tán lehetne. —

— Miért ne vennők szívesen — vágott közbe uti társam — sőt nagyon megköszönjük Szóljon tehát!

— Én tudnék egy helyet —

— Szász-Sebesben?

— Igen.

— Se helyet ön, nemde, megmutatja nekünk.

— Arra esik, la!

— Ama lámpától jobbra, ott fel-fel?

— Épességgel ott.

— Köszönjük barátom, jó akarást! Vegye e kis borra valót szívesen. Erre a kocsihoz fordulva, szóló: Hallja barátom, hát csak jobbra tartson.

Mintegy száz lépést haladtunk az utcán, midőn a nevezett házhoz értünk, melybe — nem kérdezve, kapunk e majd helyett — egyenesen behajtottunk. Utbaigazító emberünk akadozó feleletéből legalább is azt gyanított, hogy valami rosz hírű zugcsapszékhébe jutunk. Azonban nem úgy lett. A széles tágas szép udvar, istállók, tiszta kocsiszín, és jól rendezett kert — mind olyanok, melyek csak egy kényelmes vendéglőhöz tartozhatnak. Azonban a mély csendnek, mely itt uralkodott, valamit kellett jelentenie. Nem jöttünk-e Szász-Sebes hóhér udvarába? Ilyen és hasonló sejtelmek között szállottunk le a kocsiról. Haladéktalanul egy földszinti terembe léptünk; egyszerű volt ez, s tisztán burorozva. Itt két egyént találtunk, mindkettőt karos-

székbe elnyújtózkodva. Az egyik egy már étesnő, orrán óriás pápaszeggel, kötött; a másik egy aggastyán, hófehér hajjal, tiszteletreméltó arccal, a bibliából olvasott.

— A mint beléptünk, az öreg föl-kelt, eléünk jött s nyájasan kérdé: mit akarunk?

— Uram — szólék — e nyelvet nem értjük.

— Tehát uraim — folytató az öreg, beszédét francziára fordítva, — minek köszönhetem önök látogatását?

— Az estnek, mely nem engedi, hogy tovább utazzunk, — felelt gyorsan úti társam.

— S mivel szolgálhatok?

— Mivel? . . . A kérdés nem rosz. Mindenek előtt egy kis vacsorát kérünk, aztán mindkettőnknek éji szállást; ez az, mire most legnagyobb szükségünk van, nem számítva kocsisunkat és lovaikat, melyek a ledobbanásig kifáradtak.

— Isten hozta önöket, uraim! lesz minden, a mit kívánnak, kivévén az alvó szobát, mert . . . de tán mégis — — no hiszen majd csak eligazítjuk.

Mig gazdánk e szavakat látszólag mesterkélt hangon mondá, nejére egy lopott pillantást vetett, mire ez mosolygott.

Megvallom, nemcsak ez emberek finom modora, de a mellett az öreg ur ékes beszéde is nagyon magokra vonták figyelmemet. Csodálkozásommal csakhamar felhagytam megnyugodván azon, magával teljesen összeférő következtetésben, hogy egy vendéglős, mig egyfelől az udvariasság és illem szabályait ismerni tartozik, egy nyelven kívül többet is beszélhet.

Ez alatt útítársam kényelmesen elhelyezkedett.

Intézkedjünk barátom — szóló egyszerre, a szobában felszállni kezdvén, mi közben egy régi bórdalt füttyölt — hiszen itt éhen veszünk.

— Azon könnyen segíthetünk.

Házi gazdánk vacsorára meghívott; addig is időtöltésre az „Augsb. Allg. Zeitung” egyik számával kedveskedett; maga pedig nejével együtt elhagyta szobánkat.

Tíz percz múlva jött valaki, kit külseje után ítélve, házibarátnak véltünk, s egész készséggel szóló:

— Uram, méltóztassanak az étterembe jönni!

Újok a csodálkozásra. Maga a gazdasszony is oly folyékonyan beszélt francziául, mint bármely született párizsi. Midőn beléptünk, nyájasan üdvözölt; s egy asztalhoz ültetett, melyen két terítékre szóló vesepecsenye ezüst tálon illatozott.

— Jó étvágyat urak! tevé hozzáz; ha valamit parancsolnak, itt a csengetyű, állunk szolgálatukra.

Erre földre vonult, helyett engedvén egy szép leánykának; szép volt, minő a leány tizenhat éves korában lenni szokott. Csábító bájait szebbíté előkelő rangja s nemes viselete. A szép teremtést tenyeres talpas, pufók szolgálóleány

kísérte egy málna- és szamóczától terhelt tálat emelve, melynek illata előre sejtette a meglepetést.

— Uram — szóló az első, bájos olvadó hangon, — későcsőkn volt már az idő s többet nem szedhettünk a kertben; mindez mivel szolgálhatunk.

Megvöltünk kövüle; a villa kihullott kezemből; csak a szép leányra, a szolgálóra és epres tányéjára néztem; és mint a ki álmból felébredt, szólék:

— Bocsánat kissasszony, kegyed — nemde — francia?

— Távoll legyek tőle! én Szász leány vagyok.

— Volt kegyed Francziorszában?

— Soha.

— Ördögbe! tevé utáná, a mint a leány távozott; ily ritka vendéglősöket ember nem látott s látni nem fog többé. Mit mond én chez Predesco?

— Én, — én azt mondom, hogy ha a császár az én, és saját tekintélyére csak valamit is: azonnal megparancsolja országában minden vendéglősnek, hogy francziául beszéljen.

— Igaza van önnök; oly jól esik e honi hangokat hallani, távoll hazánktól itt idegen országban.

— A vacsora néhány falattal végezve lön.

— De hát mondja csak ön — szóló útítársam, kényelmesen elnyújtózva, — gondolja-e, hogy az által, mert Szász-Sebesnek mindhárom vendéglőjét elfoglalva találtuk, mit sem veszítettünk?

— Meghiszem, — felelék elégületen.

— Ugy élünk, mint valami hercegek.

— Jó, jó; csak pénzünk ne bánja meg.

— Barátom, minden munka megérdemli a maga jutalmát. Ha otthon nem sajnáljuk a költséget vendéglőinkben elfecsérelni; e jó gazdának szívesége bizonyosan megérdemli, hogy méltányosak legyünk. No de most hagyjuk ezt; a kijől lakott, le is szeretne —

— Feküdni, nemde?

— Ön igen éles elméjű. Hány óra már?

— Fél tizenegy.

— Patvarba! és holnap napkölte előtt uton kell lennünk. Egy percz sincs elvesztendő; csengenünk. Pinczér, Pinczér! Hogyan? Semmi felelet! Ez mégis különös!

Újból meghuztuk a csöngetyűt. — Senki. — Talán valamely félreeső szobában vagyunk, vagy tán próbára akarunk tenni bennünket? Mert lehetetlen, hogy meg ne hallották volna csöngetésünket. E fölött dühbe jöve, útítársam teljes torkaszakadtából kiáltani, sőt ordítani kezdett, kezével lábával tombolván azalatt. — Én megfizetek — Szóló, az asztalédevényeket egymásra hányván — de a szolgálatot megkövetelem.

Predesco ur rettenetes dühös, mint mondani szokás, hirtelen poru volt, különben jó fiu, kedélyes, társalkodó, szelleműs, élénk, bátor, vakmerő; de parancsolni szeretett, mint valamely abso-

lutista; hasonlított a gyors forráshoz, ha felháborodott, a helyett, hogy jobbra vagy balra térne, egyenesen tör előre, átrontva minden gáton s habjával mindent tova ragadva.

— Vizsgáljuk a dolgot közelebről! Szóltam, hevesességét csilapítandó.

— Hogyan?

— Van két gyertyánk. Vegye ön az egyiket, én meg a másikat, s jertünk.

— Hová?

— Fölfedezésre.

— S mit akarunk mi itt fölfedezni?

— Egy alvó szobát; ha már kétövel nem, legalább egy ágygal.

— Jó; tehát előre!

Két három szobán mentünk már keresztül, mind laktalan, fényesen burtozott, de sötét is volt. Majd egy lépcsőt vettünk észre; feleje közeledtünk. Az első emeletre érve, dalt hallottunk; egy fiatal ember hangja volt az; tiszta csengő, mint Tichatscheké és dallamos mint Duprezé. Egy művész Erdély közepe, egy Rubini, egy Lablache. Figyelünk. — Az ének, Haydn műve megindított bennünket. Az új Orpheus csakhamar lecsitítja az én tomboló Rolandom haragját. — Predesco ur született zenész. A zene elragadólag hat rá. Ha egyedül lett volna, tán könyvét sem tartóztathatá fel. Jelen létemben mégis uralkodott magán. Csodálkozását e szavakban fejezte ki: Prachené! művészeknek ez a bravissimója.

Bármily dicső volt is az ének, egész éjen át nem hallgathattuk; nem áldozhattuk fel ennek élvezésére azt az időt, melyet minden halandó másra fordít; zenekapzsiségünk ennyire nem ment.

Haydnt Spohr követte, s ezt is bizonyosan egy másik híres művész válthatta volna fel, s így a reggel, kezünkben gyertyával a felső lépcsőfokon lephetett volna meg bennünket.

— Mit szól ön ehhez? kérdém háromszor egymásután Predescót

— Én azt mondom — szóló végre, hogy e concert még hosszúra terjed.

— Bemenjünk talán

— Menjünk!

A művész ajtaja félig nyitva állott; mi kocogtunk s beléptünk.

Kissé meglepetve e szokatlan órában történt látogatástól, mégis nyájas arccal jött élénk; utóbb látva, hogy idegenek vagyunk, komolyabb arccal öltött, s először magyar, aztán latin,

erre görög s végül finom francia nyelven szólt:

— Uraim, önök kétségkívül ajtó tévesztettek.

Mire volt szükségünk? Egy szobára, bár mily szűk legyen is az, legalább egy ágygal. S a szoba, melyben ez ifjú szállásolt, tágas volt, szépen burtozva, ágygal ellátva, melynek rendkívüli nagy terjedelme titkos részletekre ad alkalmat Utazási készleteinket pillanat alatt felhordtuk, s foglalási terünkhez készültünk.

— Uram, — szóló utitársam komoly méltósággal, — bocsánat, úgy vettem észre, mintha alulról kegyedet hívták volna.

— Gondolja ön?

— Mondhatnám, meg vagyok róla győződve.

— Az már más. Bocsánat uraim, pillanat alatt itt leszek.

— De minek? Felőlünk ne aggódjék kegyed.

Ezzel lement. Predesco az ajtó bezárta, a reteszt rátolá.

— Mit szól ön ehhez? kérdé felém fordulva.

— Mondhatom barátom, ön különösen ért a helyiségek elfoglalásához. Azonban megengedi hozzátéhetem még azt, hogy ez eljárást nem a leginomabbnak találom.

— Ej, jó ez hadicselnek. Utazásban sok mindenre vetemülünk.

— Ön úgy beszél, mint valami muustrantus

— Igazán? De úgy látszik, ez urnak nincs is uti málhája; én nem látok semmit.

— Bizonyosan a környékből való

— Annál jobb, mert így ismerős lévén itt, könnyen találhat máshol magának fekhelyet.

— Hátha megharagszik?

— Az rossz jelleméről tenne bizonyosságot.

Ezután lefeküdtünk, s meg kell valanom — tisztelet és becsület a kényelmes és tágas ágynak, melyhez íj csilagunk juttatott, — mindketten elszenderedtünk. Én annak idejében korán felkeltem, s utitársamnak mondtam:

— Művészünk mégis sokkal okosabb és udvariasabb volt, mintsem gondolok.

— Ismeri embereit, — tevő hozzá Predesco, hosszasan ásítva.

Lementünk az udvarba, s lovaink után néztünk. Minden készen állott a

tovább utazásra, a kocsis megabrakoltatt. Aztán a szolgáló leányt hívtam ki, szép urnójével a földi epret hozta, s tartozásunkról kerdezém. E perczen közeledt felénk egy egyenruhás hajdu, s kalapját kezében tartva, a legnagyobb illedelemmel szólit meg bennünket.

(Folyt. köv.)

V e g y e s .

— *Mindazon t. előfizetőknek, kik az előfizetési díjat jul. dec. hónapra be nem fizették:* tisztelettel kérjük, hogy az előfizetési pénzeket minél előbb lapkihordónk útján — esetleg postai úton — beküldjenek szíveskedjenek és pedig évnegyedre 1 frt. fél évre 2 frtot. Ez évről még néhány teljes példányt is szolgálhatunk.

— *A városunkbéli katonatiszti szállások évi bére 17075 frtra rug, melyre csak is 10000 frtig van fedezet 7075 frt pedig pótlásra vár.*

— *A sáskák* nem csak torontál megyében, hanem az alföldön is mutatkoznak, — a kormány és veszélyes rovar pusztítására minden utat módot elkövet.

— *A budapesti m. hó 26-án dühöngött zivatar és vízár* károsítak segélyezésére országszerte kezdik a gyűjtéseket.

— *Felhívás.* A folyó évbén Budapesten tartandó nemzetközi gabonavásár napját augusztus 2-dikára tűztük ki.

A tavalyi gabonavásár alkalmával létesült üzleti összeköttetésekből meggyőződhetek egy a termelőket, mint a kereskedőket, hogy a személyes találkozás ily vásár napján mily nagy előnyöket nyújthat mindkét érdekköröknek. Reméljük tehát, hogy az egész országból nagy számmal fognak a mezőgazdák és gabnakereskedők e gabonavásáron megjelenni, a melyen az idejé termelés nagyságáról és minőségéről alapos értesülés lesz szereshető, a melyen alkalom fog nyílani terményeinket úgy a bel mint külföldre minél nagyobb haszonnal értékesíthetni.

Budapestben, 1875. július havában.

A pesti áru- és értéktőzsde bizottsága.

— *A budapesti népszimulárisulat* néhány rendes szerepre hozzánk is érándult, — ezt követni fogja Szidoli lovar társulata.

Debreczeni piaci középár,

mérőben, 1875. július 6.

Buza 335. Kétszeres 285. Rozs 260. Árpa 170. Zab 155. Tengeri 230. Köles 270. Kása 550. 1 szék burgonya 130. 1 mázsa szalonna 42 — 43 — 44 frt. mázsa hús 43 — 44 — 45 frt.

Báthory Sándor,

Felelős szerk. s laptulajdonos.

H I R D E T É S E K .

1292 Hirdetmény.

1875.

A magyar vallás alap tulajdonához tartozó Heves megyében fekvő **Ecsegpuszta I. II. III. és V. bérreszletek** további **18 évre bére adására** a f. é. május hó 25-re hirdett zárt ajánlatu el-

járás kellő eredményhez nem vezetvén, e célból a nagym. minisztérium f. évi június hó 14-én 12,509. sz. a. elhatározása folytán újabb **zárt ajánlatok melletti eljárás f. évi július hó 26. napjára tűzött ki, mely nap reggeli 11 óráig** a kellő bántpénzekkel ellátandó zárt ajánlatok a **czeglédi főtiszti hiva-**

talnál elfogadtatnak, hol, valamint a **p. ladányi kasznári hivatalnál** is a közelebbi feltételek megtekinthetők.

Czepléd, 1875. július 25-én.

Czeplédi m. kir. közalapítványi ker. gazd. főtiszttség.

3094 sz. **Árverési hirdetés.**
1875

A debreczeni kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság részéről közhírré tétetik, miszerint a felperes **Báthori Sándor** részére, alperes **Csáki József és neje Darabos Sára**-tól 325 aft. 90 kr tőke és járuléai erejéig lefoglalt ingatlan u. m. a Debreczeni 4197 számú telekjegyzőkönyvben bejegyzett 1300 aft-ra becsült Csapó-külvárosi 3027 sz. házas telek folyó 1875. dik évi **Julius hó 23-dik** szükség esetére **Augusztus hó 23-dik napján délutáni 3 óraker,** a telekkönyvi irodában végrehajtó Török Péter által meg tartandó árverésen el fog adatni.

Az árverési feltételek a következők:
1. Kiküldéstől a becsérték, melynek 10%-a, vagy is 130 aft, az árverelmi számdékok által a kiküldött árverelő kezéhez bánatpénzzel letendő.

2. Az ingatlan az 1-ső árverési határnapon csak becsáron felül vagy azon, a 2-dik árverési határnapon azonban becsáron alól is eladatik.

3. A vételár 3 egyenlő részletben, és pedig a leütéstől számítva 15 nap 1 hónap, és 2 hónap alatt az árverés napjától fogva járó 6% kamatával fentirt telekkönyvi hatóságán lefizetendő; a bánatpénz az utolsó részletbe tudatik.

4. Vevő a vett ingatlanok a leütéstől 14 nap mulva birtokába és használatába lép; tulajdonjoga azonban csak a vételár teljes lefizetése után fog hivatalból bekebelezetni.

5. Vevő viseli az átírási kincstári díjat, és a vett ingatlan után a leütéstől fogva eső mindennemű adó s egyéb terhet.

6. Ha vevő az árverési feltételeknek eleget nem tenne, a vett ingatlanok bármely érdekelt fél kérelmére a p. t. r. t. 459. § értelmében vevő kárára és veszélyére újban kitűzendő s csak egyszeri árverésen becsáron alól is elfog adatni.

Egyszersmind azon jelzalogos hitelezők, kik nem a telekkönyvi hatóság székhelyén laktak, felhivatnak, hogy a vételár felosztása alkalmával leendő képviseltetésük végett ezen hatóság székhelyén megbízottat rendeljenek, s azok nevét és lakását az eladásig jelentésk be, ellenkező esetben a hivatalból kinevezett gondnok ügyvéd Ujházy Sándor által fognak képviseltetni.

Azok pedig, a kik a lefoglalt ingatlanra tulajdoni vagy más igényt érvényesíthetni vélnék, felhivatnak, hogy igénykereseteiket ezen hirdetés közzétételének utolsó napjától számítandó 15 nap alatt — fentirt telekkönyvi hatóságához nyújtsák be.

Kelt Debreczenben a kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóságnak 1875-dik évi Junius hó 11-dik napján tartott ülésből.

Szentpéteri S.
aljegyző.

2---3.

1306.
1875.

Árverési hirdetés.

A debreczeni kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság részéről közhírré tétetik, miszerint a felperes **Biederman Kozáta** részére, alperes **Huszár Mihály és neje Gyula Julánánál** 1100 aft. tőke és járuléai erejéig lefoglalt ingatlanok u. m. a debreczeni 1755 számú telekjegyzőkönyvben a. h. r. sz. alatt bejegyzett s 3300 aft. becsült mester-utcai 1174 sz. ház és 2 hold 1150 [] öi ondósi föld folyó 1875-dik évi **Julius hó 21-dik,** szükség esetére **Augusztus hó 21-ik napján délutáni 3 óraker,** a telekkönyvi irodában, végrehajtó Kovács József által megtartandó árverésen el fognak adatni.

Az árverési feltételek a következők:
1. Kiküldéstől a becsérték, melynek 10%-a, vagyis 330 frt az árverelmi számdékok által a kiküldött árverelő kezéhez bánatpénzzel letendő.

2. Az ingatlanok az 1-ső árverési ha-

tárnapon csak becsáron felül vagy azon, a 2-ik árverési határnapon azonban becsáron alól is eladatik.

3. A vételár 3 egyenlő részletben, és pedig a leütéstől számítva, 1, 3, és 5, hónap alatt az árverés napjától fogva járó 6% kamatával fentirt telekkönyvi hatóságán lefizetendő; a bánatpénz az első részletbe tudatik.

4. Vevő a vett ingatlanoknak a leütés után 8 nap mulva birtokába és használatába lép; tulajdonjoga azonban csak a vételár teljes lefizetése után fog hivatalból bekebelezetni.

5. Vevő viseli az átírási kincstári díjat, és a vett ingatlanok után a leütéstől fogva eső mindennemű adó s egyéb terhet.

6. Ha vevő az árverési feltételeknek eleget nem tenne, a vett ingatlan bármely érdekelt fél kérelmére a p. t. r. t. 459. § értelmében vevő kárára és veszélyére újban kitűzendő s csak egyszeri árverésen becsáron alól is el fognak adatni.

Egyszersmind azon jelzalogos hitelezők, kik nem a telekkönyvi hatóság székhelyén laktak, felhivatnak, hogy a vételár felosztása alkalmával leendő képviseltetésük végett ezen hatóság székhelyén megbízottat rendeljenek, s azok nevét és lakását az eladásig jelentésk be, ellenkező esetben a hivatalból kinevezett gondnok ügyvéd Kovács József által fognak képviseltetni.

Azok pedig, a kik a lefoglalt ingatlanokra tulajdoni vagy más igényt érvényesíthetni vélnék, felhivatnak, hogy igénykereseteiket ezen hirdetés közzétételének utolsó napjától számítandó 15 nap alatt fentirt telekkönyvi hatóságához nyújtsák be.

Kelt Debreczenben a kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóságnak 1875-dik évi Junius hó 11-dik napján tartott ülésből.

Szentpétery Sándor,
aljegyző.

3—3

Tisza vidéki és arad-temesvári vasut.

MENETRFDND 1874. é. nov. 21-től kezdve további intézkedésig.

I. Bécs és Budapestről Kassa felé.

	0. p.	0. p.	0. p.
	1., 2., 3. oszt.	1., 2., 3., 4. o.	1., 2., 3., 4. o.
Bécs ész.v. ind.	8 10 este	8 20 regg.	
" áll.v.	8 20 "	8 30 "	
Budapest "	7 30 regg.	6 3 este	
Czegléd "	10 18 regg.	9 18 este	4. o. oszt.
Szolnok "	11 22 "	10 26 éjjel	3., 4. oszt.
P.-Ladány "	2 - délu.	1 52 "	11 36 de.
Debreczen "	3 51 "	4 30 regg.	2 20 du.
Nyiregyháza "	5 39 "	7 48 (érk.)	
Szerencs "	8 4 este	11 27 (430'*)	
Miskolcz érk.	9 5 "	1 5 d.u.	6 37, 1., 2., 3., 4. o.
Miskolcz ind.		1 51 d. u.	8 - regg.
Kassa érkezés		6 - este	11 43 de.

IV. Kassáról Budapest és Bécs felé

	0. p.	0. p.	0. p.
	1., 2., 3. oszt.	1., 2., 3., 4. o.	1., 2., 3., 4. o.
Kassa indulás		9 20 u. o.	6 1 este.
Miskolcz "	7 42 "	4 14 d. u.	9 24 "
Szerencs "	8 53 "	4 14 "	(érk.)
Nyiregyh. "	10 43 déle.	7 17 este	
Debreczen "	12 43 déle.	10 12 éjjel	3., 4. oszt.
P.-Ladány "	2 24 "	12 22 "	325 u.
Szolnok "	4 54 "	4 40 regg.	6 29 este.
Czegléd érk.	5 49 "	5 59 "	1 49 "
Budapest "	8 31 este	8 45 "	
Bécs áll.v.	6 11 regg.	6 22 este	
" ész.v.	6 24 "	6 34 "	

II. Bécsből s Pestről Arad s Temesvár felé.

	0. p.	0. p.	0. p.
	1., 2., 3. oszt.	1., 2., 3., 4. o.	1., 2., 3., 4. o.
Bécs ó. v. ind.	8 10 este	8 20 regg.	
" áll.v.	8 20 "	8 30 "	
Budapest "	7 30 regg.	6 3 este	
Czegléd "	10 18 déle.	9 3 este	6 30 regg.
Szolnok "	11 12 "	10 15 éjjel	8 54 "
Mész-Tur "	12 22 d. u.	1 25 "	11 42 de.
Casba "	2 1 délu.	2 55 regg.	4 16 du.
Arad érkezés	3 36 "	5 35 "	7 33 este.
" indulás	3 51 "	6 - "	
Vinga "	4 43 "	7 13 "	
Temesvár érk.	5 40 este	8 36 "	

IV. Temesvárról s Aradról Pest és Bécs felé

	0. p.	0. p.	0. p.
	1., 2., 3. oszt.	1., 2., 3., 4. o.	1., 2., 3., 4. o.
Temesvár ind.	10 17 regg.	6 20 déle.	
Vinga "	11 22 d. e.	7 49 este	
Arad érk.	12 40 "	8 52 "	3., 4. oszt.
Bécs ind.	12 30 déle.	9 16 "	6 20 regg.
Casba "	2 10 "	3 14 "	10 12 de.
Mész-Tur "	3 43 "	2 14 éjjel	1 53 du.
Szolnok "	4 54 "	4 24 regg.	5 34 du.
Czegléd érk.	5 49 este	5 49 regg.	6 59 este.
Budapest "	8 31 "	8 45 "	
Bécs áll.v.	6 11 regg.	6 22 este	
" é. v.	6 24 "	6 34 "	

III. Bécs s Budapestről N.-Várad felé.

	0. p.	0. p.	0. p.
	1., 2., 3. oszt.	1., 2., 3., 4. o.	1., 2., 3., 4. o.
Bécs északi v. ind.	8 10 este	8 20 reggel	
" állam v.	8 20 "	8 30 "	
Budapest "	7 30 reggel	6 3 "	
Czegléd "	10 18 reggel	9 18 este	
P.-Ladány "	2 35 d. u.	2 10 éjjel	
B.-Ujfalva "	3 35 "	3 42 reggel	
N.-Várad érkezés	4 47 "	5 21 "	

VI. N.-Váradról Budapest s Bécs felé

	0. p.	0. p.	0. p.
	1., 2., 3. oszt.	1., 2., 3., 4. o.	1., 2., 3., 4. o.
N.-Várad indulás	11 22 d. e.	9 - este	
B.-Ujfalva "	12 28 d. u.	10 27 "	
Czegléd érk.	1 23 "	11 45 éjjel	
Budapest "	5 49 este	5 59 reggel	
Szerencs "	8 31 "	8 45 "	
N.-Várad áll.v.	6 41 reggel	6 6 este	
" ész.v.	6 24 "	6 34 "	

A vonatok indulási ideje a közbeső állomásokról, valamint azok **csatlakozásán** Aradon, Casbán, Debreczenben, Kassán, Miskolczon N.-váradon, Nyiregyházaán, Szerencsén, Szonokon és Temesvárott a pályaudvarokon kifüggesztett menetrendekből tudható meg.

- Pályacsatlakozások:**
I. Aradon az első erdélyi vasut személyvonatához Gyula-Fehérvár felé s Petrozsin és Gyula-Fehérvár felől Szolnok s Szeged felé.
II. Casbán az alföldi vasut vonatai Szeged, Nyágyvárad, Arad, Temesvár és Szolnok felé.
III. Debreczenben Kassa és a m. északkeleti vasut vonatához Sziget felé, s innen Czegléd felé.
IV. Kassán a kassa-oderbergi vasuton Oderberg és Eperjes és a m. északkeleti vasut vonatához Lemberg és Sziget felé. A kassa-oderbergi vasut 3. sz. személyvonata Oderberg és Eperjesről a 2. sz. vonathoz Czegléd felé és ezen vasut Oderbergből jövő 5. sz. és Eperjesről jövő 305. sz. vegyesvonata a 6. sz. vonathoz Miskolcz felé.
V. Miskolczon Hatvan és Budapest felé.
VI. Nyágyváradon az alföldi vasut vonatához Eszék és az m. keleti vonatához Kolozsvár és Brassó felé.
VII. Nyiregyházaán Ungvárvár felé.
VIII. Szerencsén S.-A.-Ujhelv Sziget felé.
IX. Szolnokon Hatvan felé.
X. Temesvárott Szeged és Bazsán felé.
Az üzlet-igazgatóság.
 *) Minden szerdán és szombaton